

ter som muligt. Det har sin Fordel, at der i et Udvalg kun tages det med, som der opnaas Enighed om, men til Gengæld vil det let forme sig saaledes, at enkelte af de Bestemmelser, der bliver Resultatet af Udvalgets Arbejde, maa forekomme enkelte Medlemmer mindre heldige.

Jeg vil her pege paa en Bestemmelse, der tidligere har vakt megen Diskussion, naar dette Spørgsmaal har været til Behandling her i Rigsdagen, nemlig Bestemmelsen om Lygtetvang. I Ministerens Forslag var der foreslaaet, at der skulde være Lygtetvang for alle Hestekøretøjer, dog med Fritagelse for de Køretøjer, der benyttes til Markkørsel. Jeg udtalte ved første Behandling Ønsket om, at Begrebet Markkørsel kunde blive udvidet til at gælde al Markkørsel, ikke alene den Kørsel, der foregik mellem Marken og Avlsgaarden. Nu er der stillet et Ændringsforslag, der fritager al Arbejdskørsel for Lygtetvang, men efter en saadan Ændring tror jeg, at Bestemmelsen om Lygtetvang for Hestekøretøjer er noget illusorisk. Naar det kun er de Hestekøretøjer, der benyttes til ren Lystkørsel, der skal have Lygtetvang, tror jeg ikke, vi opnaar den Fordel, der var tilsigtet med Ministerens Forslag. Jeg tror, at denne Ændring vil virke irriterende paa dem, der bliver underkastet Lygtetvangen, uden at give den Sikkerhed for hele Færdselen, der var tilsigtet.

Det kan ogsaa hænde, naar der kun skal medtages, hvad der opnaas Enighed om, at Bestemmelser, som egentlig burde have været medtagne, ikke kommer med. Jeg for mit Vedkommende maa meget beklage, at der ikke i Udvalget kunde opnaas Enighed om at indføre en Revisionsbestemmelse for Lovens § 35. Denne Paragraf fastsætter Afgiftens Størrelse og bestemmer, hvorledes Afgiften skal fordeles mellem de Kommuner, der skal have Andel i den. Jeg tror, at det vilde have været gavnligt, om der havde været en Bestemmelse om, at disse Punkter skulde revideres efter to Aars Forløb. Nu bliver Afgiftens Størrelse fastsat under en Højkonjunktur, paa et Tidspunkt, hvor Pengene er meget lidt værd, og Afgifterne skal betales efter et nyt Grundlag. Jeg kunde derfor tænke mig, at det var ønskeligt, om der var en Bestemmelse, der gik ud paa, at disse Afgifter skulde revideres efter to Aars Forløb. Det samme gælder Fordelingen mellem de interesserede Kommuner. Den ærede Ordfører har lige omtalt Fordelingsreglerne, og jeg skal ikke gentage dem, men kun sige, at det kan være meget tvivlsomt, om disse Regler er rigtige. Naar jeg har nævnt dette, er det ogsaa særlig for at hen-

stille til den højtærede Minister for offentlige Arbejder, at han meget nøje overvaager de Indberetninger, der kommer fra de forskellige Amter, for at komme til Klarhed over, hvorvidt den Fordeling, der er fastsat her i Loven, er rigtig, for jeg er noget i Tvivl om, at den er rigtig paa det nuværende Tidspunkt, og er den rigtig nu, skulde det i alt Fald være mærkeligt, om den blev ved at være rigtig. Jeg vil derfor meget henstille, at den højtærede Minister følger dette Forhold meget nøje og stiller Ændringsforslag, hvis det skulde vise sig, at Fordelingsregelen ikke er rigtig. Vi maa jo huske paa, at det er mange Penge, det drejer sig om, ca. 8 Mill. Kr.; disse bør fordeles paa et rigtigt Grundlag mellem de forskellige Kommuner.

Paa eet Punkt har min Partifælle og jeg dog ikke ment at kunne undlade at stille et Ændringsforslag. Ændringsforslaget lyder saaledes: „Ministeren for offentlige Arbejder bemyndiges til at nedsætte Afgiften til Halvdelen for de Person- og Lastautomobiler, der i jernbanefattige Egne indregistreres til bestemte Ruter.“ Før jeg motiverer dette Ændringsforslag, vil jeg gerne have Lov til at henlede Opmærksomheden paa den Lempelse, der fandtes i Ministerens oprindelige Forslag. Der er i Lovforslaget indført visse Lempelser i Lovens § 35 med Hensyn til Skatten. Disse Lempelser er delte i to Grupper. Den ene angaar Personer ansatte i visse Institutioner, Læger, Dyr læger og Folkekirkens Tjenestemænd, og Lempelsen gaar ud paa, at de kun skulde svare 5 Kr. i Skat pr. H. K. Jeg tiltraadte Forslaget ved første Behandling, idet de Tjenestemænd, der er ansatte i de omhandlede Institutioner, jo ikke skal betale Skatten personlig — det bliver jo Samfundet, der under en anden Form kommer til at betale den — og med Hensyn til de andre, der efter Lovforslaget faar Lempelser med Hensyn til Skatten, kunde jeg ogsaa tiltræde Lempelsen for deres Vedkommende, idet jeg mente, at en Skat, der blev for stor, bare vilde blive overvæltet paa andre. Denne Gruppe af Lempelser har dog mindre at betyde økonomisk, hvorimod den anden Gruppe har meget stor økonomisk Rækkevidde. Ministeren foreslaar nemlig, at de Motorvogne, der udelukkende benyttes til Udleje til Personbefordring eller til Omnibuskørsel, kun skal betale 5 Kr. i Skat pr. H. K. Det er en meget lille Afgift. Hvis man f. Eks. tager en Omnibus med 14 H. K., der vejer 2 Tons, skulde en saadan Vogn efter Ministerens Forslag kun betale 70 Kr. i Skat. Efter Udvalgets Forslag skal den samme Vogn betale 600 Kr. i Skat, og er Vognen forsynet med massive Ringe, skal